

مراجع

- 1) ABDUS SALAM MUHAMMAD, SCIENCE, TECHNOLOGY AND SCIENCE EDUCATION IN THE DEVELOPMENT OF THE SOUTH (TWS), SEPTEMBER 1990.
- 2) SUP CHOI HYUNG, TECHNOLOGY DEVELOPMENT IN DEVELOPING COUNTRIES, APO, TOKYO, 1986.
- 3) UNESCO, DEVELOPMENTS IN TECHNICAL AND VOCATIONAL EDUCATION: A COMPARATIVE STUDY, 1984.
- 4) UNESCO, THE TRANSITION FROM TECHNICAL AND VOCATIONAL SCHOOL TO WORK, 1984.
- 5) EBTEKAR TAGHI, TRANSFER OF TECHNOLOGY, INTERNATIONAL SYMPOSIUM ON TECHNICAL & VOCATIONAL EDUCATION, TEHRAN, MARCH 10, 1991.
- 6) UNESCO, TRENDS AND DEVELOPMENT OF TECHNICAL AND VOCATIONAL EDUCATION, 1980.

وابستگی کشور را به نیروهای تکنیسینی بیگانه افزایش داده است. به این ترتیب، هر چه در راه تکنولوژیهای برتر سرمایه گذاری شود، به علت ریشه نداشتن کار، دریافت تکنولوژیها کار بسیار مشکلی خواهد بود. و اغلب کارشناسان نظری باید بعد از مدتی صرف وقت، به صورت کاردانان در عرصه اقتصادی وارد خدمت شوند و این البته یک فرایند گران قیمت خواهد بود و بخش خدمات و صنعت و کشاورزی باید مدتی را صرف آموزش نیروی کارشناسی کشور کنند و از آنها کاردان بسازند. البته خود این امر بر ایجاد یک نوع رکود و عدم علاقه به تحصیلات عالی در بخش های مزبور منجر خواهد شد.

با توجه به این واقعیت، طرحهای جدیدی عرضه شده است و چنانکه در بندهای ۲ و ۳ و ۴ و ۵ مقاله پیداست، در صورتی که انشاءالله به این کوششها توجه شود و بخش دولت و بخش خصوصی سرمایه گذاری لازم را در جهت تأسیس آموزشگاههای علمی- کاربردی انجام دهند، مسلماً نیروی انسانی ماهر جهت برنامه های پنج ساله آینده تأمین خواهد گردید. عدم توجه به این واقعیت هم مآلاً به وابستگی هرچه بیشتر کشور به نیروی کاردانی و تکنیسینی خارجی منجر خواهد شد.

در مورد نقش هریک از آموزشهای موازی فنی و حرفه ای (علمی- کاربردی) و آموزشهای رایج نظری فعلی دانشگاهها در ساختار تکنولوژی و اهمیت دانشگاه جامع تکنولوژی، بحث ادامه دارد.

خط مشی فرهنگی کشور

چندی پیش، شورای عالی انقلاب فرهنگی در ادامه تدوین و تصویب اصول سیاست فرهنگی کشور، خط مشی اصول مذکور را مورد بررسی و تصویب قرار داد. حال به لحاظ اهمیت موضوع، متن کامل خط مشی فرهنگی کشور درج می گردد.

خط مشی فرهنگی که به منظور اجرای اصول سیاست فرهنگی با عنایت به فصول اهداف، مبانی و منبهاات تنظیم شده و نشان دهنده «اولویتها و سیاستهای کلی»،

«سیاستهای اجرایی» و همچنین تعیین‌کننده «مراکز نظارت، اجرا و هماهنگی» می‌باشد، از این قرار است:

الف: اولویتها و سیاستهای کلی

- ۱) اولویت دادن به «کودکان و نوجوانان و جوانان» در داخل کشور.
- ۲) اولویت دادن به «کشورها و مجامع اسلامی» و «ایرانیان» در خارج کشور.
- ۳) اهتمام بیشتر به «کشف استعدادها و خلاقیت‌های فرهنگی و هنری» و آموزش و تربیت نیروی انسانی.
- ۴) حمایت‌های معنوی و مادی از مراکز فعالیت‌های فرهنگی و هنری و تأمین اجتماعی ارباب فرهنگ و هنر و تشویق آنان به آفرینشها و ابداعات فرهنگی و هنری.
- ۵) اولویت دادن به اعتلای مقام زنان در سطح کشور، با توجه به مکان و الای زن و نقش اساسی زن مسلمان در تحکیم مبانی خانواده و برنامه‌های اجتماعی، فرهنگی، علمی و هنری.
- ۶) ایجاد زمینه‌های مناسب جهت بهره‌گیری مطلوب و متعادل فرهنگی و هنری از اوقات فراغت و تفریح.
- ۷) افزایش ظرفیت‌های مراکز فرهنگی با لحاظ نمودن رشد جمعیت کشور.
- ۸) تشویق سرمایه‌گذاری و مشارکت مردم و هدایت انگیزه‌های معنوی آنان در جهت تأمین نیازهای بخش فرهنگ و هنر و ایجاد تسهیلات لازم در این زمینه و تضمین حقوق سرمایه‌گذاران.
- ۹) کمک به تأمین مواد اولیه و تقویت صنایع تولید مواد و ملزومات فرهنگی و هنری.
- ۱۰) سازماندهی بازار و ترویج محصولات فرهنگی و هنری و اصلاح شبکه‌های توزیع.
- ۱۱) توجه به بازسازی، نوسازی، تجهیز و توسعه ظرفیت‌های تأسیسات و مراکز فرهنگی و هنری موجود و استفاده از تکنولوژی جدید و

- ارتباط جمعی و بهره‌برداری حداکثر از آن.
- ۱۲) تمرکز در سیاست‌گذاری، عدم تمرکز در امور اجرایی و هماهنگی تشکیلات و فعالیت‌های فرهنگی و هنری.
- ۱۳) تقویت ظرفیت‌های پژوهشی و نظام آماری و اطلاعاتی برای برنامه‌ریزی و ارزشیابی فعالیت‌های فرهنگی.
- ۱۴) سازماندهی و بهره‌برداری مطلوب از امکانات و تأسیسات فرهنگی و هنری نهادهای دولتی غیر فرهنگی و جلوگیری از دوباره‌کاری‌ها در امور غیر ضروری.
- ۱۵) تقویت ارتباط مناسب و مکمل میان بخش فرهنگ و بخش آموزش کشور، به ویژه در زمینه تربیت نیروی انسانی و گسترش فعالیت‌های فرهنگی و هنری در مراکز آموزشی.
- ۱۶) اختصاص درآمدهای حاصل از خدمات و تولیدات فرهنگی و هنری و استفاده از آن در بازسازی و توسعه بخش فرهنگ و اطلاع‌رسانی.
- ۱۷) آموزش مستمر نیروی انسانی و مدیران شاغل در بخش فرهنگ.
- ۱۸) تأسیس مجامع‌های فرهنگی، هنری، سینمایی و شبکه‌های توزیع و فروش زنجیره‌ای در سراسر کشور به منظور عرضه سریع و ارزان محصولات و تولیدات فرهنگی و هنری.
- ۱۹) ایجاد، تقویت و تجهیز کتابخانه‌های عمومی، سالن‌های سینما، تالارهای نمایش، نگارخانه‌ها و موزه‌های هنری به تناسب جمعیت و همچنین ایجاد و تقویت مراکز و تأسیساتی مانند هنرستانها، فیلمخانه ملی، لابراتوار و مرکز سینمایی کشور، استودیوهای بزرگ ضبط موسیقی ایران، شهرک سینمایی، فرهنگستان ادب و هنر و شبکه سراسری خانه‌های فرهنگ و موزه.
- ۲۰) هدایت و ترویج و آموزش عمومی هنر و ادبیات، به ویژه هنرهای سنتی ملی و اسلامی، و برگزاری جشنواره‌ها و مسابقات منطقه‌ای و سراسری با اختصاص جوایز و

پادشاهی مناسب.

- ۲۱) کمک به افزایش تولید سینمایی و هنری و نیز نمایش فیلم و اجرای تأثیر در مراکز آموزشی و کارگری و کارمندی به منظور همگانی کردن فرهنگ و استفاده از انواع آموزش‌های تخصصی دولتی و آزاد.
- ۲۲) کمک به ایجاد کانونهای مخصوص نویسندگان و هنرمندان و مترجمان و روزنامه‌نگاران و خبرنگاران و تقویت جریانه‌ها و تشکلهای متعهد.
- ۲۳) وضع مقررات لازم برای حمایت قانونی از آثار و تولیدات فرهنگی، علمی و هنری و کمک به توسعه ارتباطات سازنده میان هنرمندان و نویسندگان و محققان داخلی و خارجی.

ب - پژوهش

- ۲۴) تشکیل و تقویت و تجهیز مراکز اطلاعات فرهنگی و هنری و مراکز حفظ و تنظیم اسناد، مدارک و شناسنامه‌های فرهنگی و هنری.
- ۲۵) ایجاد و تقویت مجامع‌های پژوهشی و تحقیقات کاربردی در زمینه‌ها و بخشهای مختلف فرهنگی و هنری و هماهنگ کردن آن با تحقیقات بنیادین فرهنگی از طریق مجامع پژوهشی و هنری.

پ - زبان و تاریخ

- ۲۶) توسعه و تقویت کرسی‌های زبان و ادبیات فارسی در مراکز علمی و دانشکده‌های داخل و خارج از کشور. هم‌چنین تقویت فرهنگستان زبان و ادب فارسی و پاکسازی اماکن از واژه‌ها و اسامی بیگانه. پژوهش در فرهنگ عامه و گویشهای مختلف و جایگزین کردن لغات و اسامی مناسب فارسی.
- ۲۷) ذکر تاریخ هجری در مورد حوادث جهان اسلام و ایران پس از اسلام و در موارد ضرورت، ذکر تاریخ میلادی در کنار آن.

* * *